

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Charles Dickens

Oliver Twist

Traducere și adaptare din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Charles Dickens 5-6

.....

Faceți cunoștință cu personajele 9-10

.....

Capitolul 1

Se naște Oliver Twist 11-15

.....

Capitolul 2

Oliver Twist e la un pas de a ajunge ucenic
la un serviciu care nu e o sinecură 16-21

.....

Capitolul 3

Oliver se revoltă 22-27

.....

Capitolul 4

Fuga 28-31

.....

Capitolul 5

Oliver ajunge la Londra, la evreul Fagin 32-37

.....

Capitolul 6

Unde Oliver e îngrijit cum nu a mai fost niciodată
în viața lui 38-41

.....

Capitolul 7

Unde se arată cât de mult este „iubit” Oliver Twist 42-47

.....

Capitolul 8

Unde se spune ce s-a întâmplat cu Oliver Twist 48-49

.....

Capitolul 9

Unde Oliver este transferat la William Sikes 50-53

.....

Capitolul 10

Un jaf ratat 54-56

Capitolul 11

Domnul Bumble se însoară 57-59

•••••

Capitolul 12

Aventurile lui Oliver 60-64

•••••

Capitolul 13

Prezentarea locatarilor 65-66

•••••

Capitolul 14

Ce gândesc despre Oliver noile lui gazde 67-71

•••••

Capitolul 15

Despre noii prieteni ai lui Oliver 72-77

•••••

Capitolul 16

Harry Maylie intră în scenă 78-82

•••••

Capitolul 17

O întrevedere ciudată 83-86

•••••

Capitolul 18

Întâlniri 87-93

•••••

Capitolul 19

Moartea lui Nancy 94-99

•••••

Capitolul 20

Cine este domnul Monks 100-103

•••••

Capitolul 21

Cine este Rose 104-110

•••••

Capitolul 22

Ultima noapte din viața lui Fagin 111-115

•••••

Capitolul 23

Și ultimul 116-119

Se naște Oliver Twist

Printre alte clădiri publice dintr-un anumit oraș, pe care din mai multe motive este mai bine să nu-l numesc și căruia nu-i voi da nici vreun nume fictiv, există din vechime, ca de obicei în majoritatea orașelor mari sau mici, un azil al parohiei. În această casă din parohie, într-o zi și la o dată pe care nu-mi bat capul să o menționez, fiindcă nu contează prea mult pentru cititor, s-a născut vremelnica făptură al cărei nume apare la începutul acestui capitol.

După ce copilul a fost adus în această lume a durerii și necazurilor de către medicul parohial, a rămas o vreme sub semnul îndoielii dacă el va supraviețui ca să poarte vreun nume; în care caz e mai mult ca sigur că aceste memorii nu ar mai fi apărut, sau dacă ar fi apărut, ar fi fost cuprinse în doar câteva pagini și ar fi avut meritul inestimabil de a fi cel mai concis și mai fidel specimen de biografie din literatura oricărei epoci sau țări.

Deși nu pot să susțin că a fi născut într-un azil parohial este în sine cea mai norocoasă și mai de invidiat împrejurare pentru o ființă omenească, în acest caz

aparte, pentru Oliver Twist a fost cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

Adevărul este că i-a fost deosebit de greu lui Oliver să își preia funcția respiratorie – o practică indispensabilă pentru existența pe lumea asta; a respirat o vreme cu dificultate, icnind pe o salteluță de lână, oscilând destul de inegal între această lume și cea de dincolo, balanța înclinând mai mult către lumea spiritului. Dacă în această scurtă perioadă de la începutul vieții Oliver ar fi fost înconjurat de bunici atente, de mătuși îngrijorate, de asistente medicale cu experiență și de doctori cu învățatură profundă, în mod inevitabil, el ar fi murit cu zile, în cel mai scurt timp.

Dar nefiindu-i nimeni alături în afară de o femeie bătrână și săracă, care era cu mintea încețoșată de o rație anormal de mare de bere și de un medic parohial fără tragere de inimă, care-și făcea treaba doar pentru că era obligat prin contract, Oliver și Natura s-au luptat din greu pentru victorie. Rezultatul a fost că, după câteva bătălii, Oliver a răsuflat, a strănutat și a anunțat locatarilor azilului faptul că o nouă povară este impusă parohiei, scoțând un țipăt atât de puternic, cât ne-am putea aștepta în mod rezonabil de la un copil de sex masculin care a început să își folosească vocea, acest instrument important, numai de trei minute și ceva.

Când Oliver a dat această primă dovadă a acțiunii libere și corecte a plămânilor săi, păturica peticită, aruncată neglijent peste patul de fier ruginit, a foșnit;

chipul palid al unei tinere femei s-a ridicat anevoie din pernă și cu o voce stinsă a rostit cu greu, incomplet, cuvintele:

– Lăsați-mă să-mi văd copilul și apoi pot să mor.

Medicul stătea cu fața întoarsă către foc; își îndrepta palmele spre căldură și apoi le freca, și iar își îndrepta palmele spre căldură și le freca, pentru a-și încălzi mâinile.

După ce a vorbit tânăra, el s-a ridicat și, înaintând spre capătul patului, a spus cu mai multă bunătate decât s-ar fi putut aștepta cineva de la el:

– Oh, nu trebuie să vorbești încă despre moarte!

– Dumnezeu să-i binecuvânteze inima ei bună! a intervenit moașa, punând repede în buzunar o butelcă din sticlă verde, din conținutul căreia tocmai degustase cu o evidentă satisfacție, într-un colț al încăperii.

– Dumnezeu să-i binecuvânteze inima ei bună, când ea va fi trăit atâta timp cât am trăit și eu, domnule, și-o să aibă treisprezece copii ai ei ca și mine, c-ai mei îs toți morți în afară de doi, și-i iau cu mine la muncă, va ști bine ce-are de făcut, fie-i binecuvântată inimioara ei scumpă! Gândește-te ce înseamnă să fii mamă și să ai un puiț scump.

Dar această încurajare privind perspectivele materne eșuă în producerea efectului scontat. Pacienta clătină din cap și își întinse mâna către copil. Își lipi buzele reci și albe de fruntea pruncului, îl sărută, apoi se lăsă pe spate, scuturată de un fior, și își dădu sufletul.

– S-a sfârșit, rosti doctorul.

– Vai, sărăcuța de ea, spuse îngrijitoarea. Sărăcuța de ea!

– Să nu trimiți după mine dacă pruncul face scandal. Sigur, are să facă, spuse doctorul, trăgându-și mânușile tacticos. Era drăguță fata. De unde a venit?

– Au găsit-o ieri-noapte zăcând pe drum. Pesemne, bătuse cale lungă, avea pantofii ferfeniți.

– Vechea poveste, clătină din cap doctorul, uitându-se la mâna fetei. Nu are verighetă.

Și în tot acest răstimp Oliver plângea ca și cum ar fi știut că este de acum un biet orfan, sortit să rabde de foame, la mila unei societăți nemiloase.

Oliver Twist e la un pas de a ajunge ucenic
la un serviciu care nu e o sinecură

Cea de a noua aniversare a zilei de naștere a lui Oliver Twist îl găsi pe băiat pîrpiriu și palid, subțirel ca un fus din cauza alimentației deficitare. Cu câteva zile în urmă, copilul îndrăznise să spună că îi este foame și timp de o săptămână după comiterea nelegiuitei ofense de a cere mai multă mâncare, Oliver a fost ținut închis într-o cameră întunecată și izolată, condamnat la carceră din înțelepciunea și „mila” Consiliului parohial.

Se pare, la prima vedere, că dacă ar fi avut cel mai mic respect în ceea ce privește prorocirea domnului cu vestă albă din Consiliu, că va ajunge la spânzurătoare, atunci Oliver ar fi confirmat, o dată pentru totdeauna, caracterul profetic al acestui domn înțelept, legând un capăt al batistei din buzunar de cârligul din perete și spânzurându-se de celălalt capăt. Dar a existat un obstacol – anume că batistele de buzunar, considerate articole de lux, fuseseră eliminate de la orfelinat pentru toate vremurile prezente și viitoare, pentru că nu erau de nasul sărăntocilor. Așa s-a hotărât prin ordinul ex-

pres al Consiliului, semnat și parafat de membrii Consiliului parohial într-una din întrunirile lor. Oliver a plâns amar toată ziua; și când a venit noaptea lungă și sumbră, și-a întins mânuțele în fața ochilor ca să îndeparteze întunericul și, ghemuindu-se într-un colț, a încercat să doarmă. Din când în când se trezea tresărind și tremurând de frig și se apropia din ce în ce mai mult de perete, ca și cum doar faptul de a-i simți suprafața tare și rece era o protecție în întunericul și singurătatea care-l înconjurau.

Să nu se presupună de către dușmanii „sistemului” că în perioada încarcerării solitare, lui Oliver i-au fost refuzate beneficiul exercițiului fizic, plăcerea companiei sau avantajele consolării religioase. În ceea ce privește gimnastica, vremea fiind rece, i s-a permis să se spele în fiecare dimineață la cișmea, într-o curte de piatră, în prezența domnului Bumble, care avea grijă să nu răcească băiatul prin aplicarea repetată a unor lovituri de baston, menite să-i producă furtună în oase și să-i pună sângele în mișcare.

În ceea ce privește tovarășia, el era adus o dată la două zile în sala în care băieții luau masa, unde era bătut cu cravașa în fața tuturor ca avertisment de bună purtare și ca exemplu public. Și nu i s-a interzis nici mângâierea religioasă: în fiecare seară la rugăciune, în aceeași încăpere cu toți ceilalți, unde primea bătaie, i se permitea să asculte, pentru a-și consola mintea, o cerere generală a băieților adresată Divinității, care conținea o

clauză specială, introdusă prin autoritatea Consiliului. Băieții cereau să fie buni, virtuoși, mulțumiți de soarta lor și ascultători, și în această clauză specială cereau să fie păziți de păcatele și viciile lui Oliver Twist, pe care rugăciunea îl descria ca fiind sub influența Răului – un element ieșit direct din fabrica Diavolului.

Într-o dimineață, pe când treburile lui Oliver se desfășurau atât de plăcut, s-a întâmplat ca domnul Gamfield, coșarul, să treacă pe stradă cugetând adânc la modul și mijloacele de a-și plăti chiria rămasă neachitată, pentru care proprietarul îl tot presa. Cu toată estimarea la sânge a finanțelor sale, domnului Gamfield nu-i ajungeau cinci lire pentru a completa suma dorită; și, într-un soi de disperare aritmetică, își lovea pe rând când capul, când măgarul. Trecând pe lângă azilul parohiei, ochii lui au dat peste un anunț lipit pe poartă, care spunea că se oferă cinci lire meșterului care îl va lua ucenic pe Oliver Twist.

– Hoooo!, îi strigă domnul Gamfield măgarului.

Măgarul era într-o stare profundă de visare, total în afara realității concrete: se întreba, probabil, dacă urma să fie ospătat cu unul sau cu două cotoare de varză după ce vor fi descărcați cei doi saci de funingine cu care era împovărată cotiga; și fără să ia seama la porunca stăpânului, își văzu mai departe de drum. Domnul Gamfield mârâi o înjurătură strașnică și alergând după el, îi dădu una în cap, cum doar țeasta unui măgar putea încasa fără să se crape. Apoi, apucând frâiele, smuci

cu putere zăbala, mai să-i mute falca măgarului, ca să-i reamintească cine-i adevăratul stăpân, și prin aceste manevre, îl întoarse înapoi.

Intră apoi la orfelinat și ceru să îi fie încredințat ucenicul.

– Am mai auzit noi de copii care au murit asfixiați prin coșurile sobelor, spuse un domn din Consiliu.

– Asta se întâmplă numai când paiele sunt ude și ard ca să alunece băiatul mai ușor pe horn, spuse Gamfield. Copiii ăștia-s tare încăpățânați și puturoși, domnilor. Așa se face când îi prinzi în horn: îi frigi la tălpi, iar ei se zbat și coboară mai repede.

Dat fiind că asupra domnului Gamfield plutea acuzația că ar fi snopit în bătaie mai mulți băieți, Consiliul de administrație al casei parohiale se tocmi cu el ca să îi dea o sumă mai mică de bani, dacă ia băiatul în ucenicie.

Oliver este spălat și îmbrăcat în haine noi, apoi primește un castron cu fiertură de ovăz, precum și rația de pâine din zilele de sărbătoare. La o asemenea privește incredibilă, Oliver începu să plângă în hohote, crezând că membrii Consiliului parohial s-au hotărât să-l omoare, altfel nu ar fi decis să-l îndoape în așa hal. După aceea este adus în fața magistraților care trebuiau să îi semneze hârtiile de angajare.

Oliver privea îngrozit și speriat la fața respingătoare și brutală a viitorului său stăpân. Dar întâmplarea a făcut ca bătrânul magistrat care trebuia să semneze

documentul de ucenicie să fie un om bun la inimă. Bătrânul remarcă reacția băiatului și se opri din scris.

– Măi băiețel, spuse domnul cel bătrân, de ce ești tu atât de palid și de speriat? Ce-i cu tine? Ce ți s-a întâmplat?

Oliver căzu în genunchi și, împreunându-și mâinile, începu să se roage să fie dus înapoi în cămăruța lui întunecată și să fie lăsat să moară mai degrabă de foame sau de bătaie ca până acum, decât să fie dat ca ucenic la acel om îngrozitor.

– Oliver, ești cel mai prefăcut și mai nerușinat orfan pe care l-am văzut vreodată, strigă reprezentantul Consiliului care aranjase afacerea.

– Ține-ți gura, spuse magistratul bătrân când domnul Bumble începu să înșire adjective. Acest copil a fost în mod evident bătut și terorizat. Noi nu vom semna aceste documente. Luați copilul de aici și tratați-l cu bunătate, că are mare nevoie.

Astfel a scăpat Oliver de o situație care nu era deloc roz. Dar a doua zi pe poarta orfelinatului era din nou afișat anunțul că băiatul era „de închiriat” și că se ofereau cinci lire sterline celui care îl va lua ca ucenic.